

[Ømann.]

gøre opmærksom på, at dette udmærkede forlig mellem socialdemokraterne og venstre, som vi ikke rigtig ved hvad indeholder, blev indgået den 6. februar, og jeg har vistnok fremsat dette forslag den 30. januar, så jeg synes, kritikken er lidt malplaceret, medmindre jeg skulle være tankeløser og kunne se ud i fremtiden.

Men det, der er det afgørende, er, at denne trafik må høre op. Vi vil ikke endnu en gang se disse annoncer omkring nytårstide i aviserne. Vi vil ikke have godlidende folk til at bide på den krog. Og det kan ikke nytte noget, at hr. Stetter siger, at jeg stiller mig op som en hyklerisk værner af investorer. Jeg vil værne almindelige mennesker, selv om de også har nogle penge, og selv om det er lønmodtagere, mod at investere i fupforetagender, som giver dem mange, mange pinefulde stunder senere hen. For det er nemlig erfaringen med disse investeringer på grundlag af de fleste af annoncerne. Det er sådan, at disse mennesker kommer i klemme og bittert fortryder denne investering. Vi kan da ikke have en lovgivning, der bringer folk i fedtefadet i den grad.

Til fru Dagmar Andreassen: det er ikke bare trusserederier, det her drejer sig om, men mange andre projekter, lystbådehavne i Spanien og hvad ved jeg. Det er urigtigt, når fru Dagmar Andreassen siger, at det ikke kan anføres, at nogle bliver snydt. Selvfølgelig bliver nogle snydt. I det øjeblik man formindsker skattegrundlaget, skal andre betale det, der mangler, og så bliver nogle snydt.

Og så vil jeg bare sige, at man behøver ikke at være så overmåde bekymret over, at kommanditselskabsformen afskaffes. Der er jo åbnet adgang i den nye aktieselskabslov til at stifte anpartsselskaber, så der er i og for sig ikke noget voldsomt behov for at beholde kommanditselskaberne. Man siger, at publikum ikke vil anbringe sin kapital i skibsfarten, hvis vi forbyder denne trafik, og at det er meget beklageligt, da det er det største område for anbringelse af denne kapital. Jeg tror, at hvis det drejer sig om sund skibsfart, vil der altid være folk, der vil anbringe deres kapital deri, men i alle tilfælde må man vistnok i samtlige partier være klar over, at denne trafik kan vi ikke lade fortsætte.

Finansministeren (Anders Andersen):

Når jeg tager ordet, er det mere af historiske grunde. Det var hr. Heinesen, der kom med en bemærkning om, at det lovforslag, jeg vil fremsætte, fremkommer på baggrund af forhandlingerne imellem socialdemokratiet og regeringen. Det er ikke rigtigt. Jeg har allerede i forbindelse med statsministerens redegørelse den 8. januar offentligt tilkendegivet, at jeg ville fremsætte et sådant lovforslag. Det rigtige i det er vel, at jeg under disse drøftelser understregede, at jeg ville fremsætte et sådant lovforslag — dette være sagt også til hr. Ømann, der var inde på datoen 30. januar — inden udløbet af fristen for fremsættelse af forslag.

Man kan næsten få indtryk af, at der i dette folketing på nuværende tidspunkt udføres en slags stafetløb, hvor det gælder om at få stafetten afleveret til det høje tingsformand, før regeringen kommer med lovforslagene. Det kan i sig selv være interessant, men jeg vil bare sige til folketinget, at jeg deltager ikke i det stafetløb. Jeg fremsætter lovforslagene lige så hurtigt, som jeg har mulighed for sagligt at kunne gøre det, og det gælder også det lovforslag, der her har været nævnt.

Heinesen (S):

Jeg skal kun sige til finansministeren, at det ikke på nogen måde var min hensigt at anfægte, at dette spørgsmål er nævnt i regeringens tiltrædelseserklæring. Jeg ønskede alene at give udtryk for, at det også er indeholdt i det forlig, som de fire partier har indgået. Også jeg var interesseret i at redegøre for det historiske forløb og nævnte derfor også betænkningen af 10. oktober 1973.

Dagmar Andreassen (RV):

Jeg ved af gode grunde ikke, hvordan det forslag vil se ud, som regeringen kommer med, men jeg synes, der er ét forhold, som ikke har været draget frem her i dag, og det er, at skal vi have lønmodtagere til at være med til at investere i erhvervslivet, er det mig bekendt den eneste form, hvorunder lønmodtagere kan få lov til at bruge ikke beskattede indtægter til risikobetonede investeringer, og det er den eneste form for ligestilling med erhvervsvirksomheder, der